

„Gdje je taj novorođeni kralj?
Vidjesmo gdje izlazi zvijezda njegova pa mu se
dođosmo pokloniti.“
(Mt 2,2)

(Peti dio jedne serije)
Prot. br. 00019/06

6 siječnja 2006

Draga braćo i drage sestre!

Živjeti na rubu

1.1 U opisu svoga proročkog pozva Izaija ne govori o onima kojima se protivi, nego o onima koje prihvaća: „Duh Gospodnji na meni je..., jer me pomaza...da
25 radosnu vijest donesem ubogima, da iscijelim srca slomljena; da zarobljenima navijestim slobodu i oslobođenje sužnjima“ (Iz 61, 1).

Okružno pismo br. 25

Prorok se sućutno sagiba prema onima koje su ostavili oni što zapovijedaju: „Dvostruka bi ja še njihova sramota – rug i prezir bijahu im baština – zato će u zemlji svojoj baštinit dvostruko; njihova će radost biti vječita“ (Iz 61,7). Približava se s nadom onima kojih se svećenici ne tiču: „A vas će zvati „svećenici Gospodnji“, nazivat će vas „službenici Boga našega“ (Iz 61,6).

U 4. poglavlju Lukina evanđelja (vidi Lk 4,17 ss.) Isus se služi ovim Izaijinim tekstom da bi opisao svoj vlastiti proročki poziv. Neposredno nakon što ga je Ivan krstio na Jordanu, Isus odlazi u pustinju, gdje na jasan i odlučan način odbacuje apostolat utemeljen na moći koja gospodari nad

drugima. Započima svoje javno djelovanje u Galileji, u kraju kojega su zanemarili politički poglavari, među ljudima koje je religiozna elita u Jeruzalemu prezrela, zato što su izloženi poganstvu. Među njegovim najbližim suradnicima bili su ribari, jedan carinik i jedan zelota. Isusovo djelovanje bilo je usmjereno prema onima koji su bili na rubu društva u društvenom i vjerskom smislu:

- „Zašto s carinicima i grešnicima jedete i pijete?“ (Lk 5,30);
- „Kad bi ovaj bio prorok, znao bi tko je i kakva je to žena koja ga se dotiče: da je grešnica“ (Lk 7,39);
- „Ka priređuješ gozbu pozovi siromahe, sakate, hrome, slijepce“ (Lk 14,13).

Isus prihvaća one koji su izvan religioznih i političkih struktura svoga vremena.

1.2 Ljudi na rubu – tj. na marginama društva – imali su značajnu ulogu na Sedmom plenarnom vijeću Reda. Ovo nas Plenarno vijeće vrlo često poziva da se identificiramo s onima koji su na rubu našega civilnog društva (vidi: smjernice 6, 25, 30, 46, 48 i 49). Na taj način u Sedmom Plenarnom vijeću odjekuje poziv da se identificiramo sa siromasima iz Petog i Šestog Plenarnog vijeća Reda. Od iste su važnosti oni koji su na rubu Crkve, tj. oni do kojih Crkva ne dopire na odgovarajući način. To su osobe koje je nedavna biskupska Sinoda istaknula posebnom snagom. Radni dokument Sinode (Euharistija: vrelo i vrhunac života i poslanja Crkve) navodi sljedeće statistike, koje ističu nužnost ponovnog otkrivanja našega proročkog zvanja, da pođemo prema onima koji su na periferiji i na rubu Crkve:

- Katolici predstavljaju 16,89% stanovništva Afrike i samo 2,93% stanovništva Azije. Do velike većine afrikanaca i do ogromne većine azijskog naroda evanđeoska poruka spasenja nije doprla. Postotak katolika u Americi ostaje jako visok 62,46%, ali je život Crkve u velikim poteškoćama zbog biča društvene nepravde i vjerskih sekti, koje izrabljuju siromašne ljude¹.
- Bogatija društva Sjeverne Amerike, Zapadne Europe i Australije imaju jedan postotak brzog rasta osoba koje se ne pozivaju ni na koju crkvu i s pohađanjem blagdanske mise ograničenim u nekim mjesnim crkvama do 5%.

U drugim značajnim situacijama života našega svijeta Crkva ima minimalan utjecaj. Promotrimo, npr. sljedeće podatke:

- "Ideja globalizacije daje dojam jedne ujedinjene ljudske rase... [ali] globalizacija i tehnološki napredak nisu doveli do mira i do veće pravednosti...;
- Djela nasilja, terorizma i rata... nastavljaju se u različitim dijelovima svijeta;
- Mnoga su braća i sestre... žrtve... AIDS-a, koji pogađa čitava područja stanovništva, posebno u siromašnim krajevima;
- U godinama 1999.- 2001. u svijetu je bilo 842 milijuna neishranjenih osoba, od kojih 789 nacija na putu razvoja, posebno u nad saharskoj Africi, u Aziji i na Pacifiku"².

Ove je podatke i postotke teško „osjetiti“ preko jedne napisane stranice, ali oni nam prenose okvir koji ni Crkva niti naš Red može zanemariti. Zaustavimo se na trenutak i dopustimo da te stvarnosti obuzmu našu maštu. Pažljivo razmotrimo te stvarnosti. I sigurno ćemo se promijeniti.

1.3 U prvim je godinama 19. st. Red – i općenito posvećeni život – izlazio iz jednog razdoblja krize i zalaza, koji je bio izazvan Illuminizmom i ukinućem redovničkog života u mnogim dijelovima Europe.

¹ V. Biskupska sinoda: Euharistija: vrelo i vrhunac života i poslanja Crkve. Radni dokument, br. 4.
² Isto., br. 5.

Oživljavanje je bilo obilježeno novim poletom i misijskom revnošću, jer je postalo središnjim interesom i pokrenulo je čitavu Crkvu. Ta je nova energija animirala Crkvu kroz više od sto godina sve do polovice XX. stoljeća. Taj misionarski žar usredotočio se na širenje struktura Crkve po svijetu. Među Ustanovama posvećenoga života, Kongregacije apostolskog života obilježile su to novo razdoblje. Da bi u punom smislu mogao sudjelovati u ovom misionarskom naporu Crkve, Red je usvojio mnoge od karakteristika apostolskog života. Po prvi puta mi smo započeli usvajati institucionalne zadatke u Crkvi. Red je prihvatio svoju prvu župu u Sjedinjenim američkim državama za vrijeme prve polovice 19. stoljeća. Na kraju stoljeća već su se prihvaćale čitave Prefektore i Vikarijati preko ius commissionis. Rezultati su bili doista spektakularni. Red je ustanovio desetke mjesnih crkava u čitavom svijetu. Misijski polet dao je također novu živahnost Redu, koji je na početku 1800. porastao od malo više od 4.000 članova na gotovo 15.000 članova sto pedeset godina kasnije.

1.4 Apostolski žar u posljednjih sto pedeset godina stvorio je institucionalnu ulogu našem Redu u Crkvi. Nova evangelizacija, pak, ima pred sobom one koji su na periferiji Crkve, one koje ustanova praktički ne dostiže. Nova evangelizacija prisiljava nas da dadnemo novu važnost karizmatiskim i proročkim vidovima franjevačkog života. VII. PVR naviješta načela koja definiraju našu malenost u Crkvi, tako da možemo „postupno (tj. malim koracima) ostvarivati znakovit pomak prema periferiji gdje želimo podići svoje šatore među današnjim malenima kao što je to u svoje vrijeme učinio Isus, Franjo i prvi Kapucini“ (VII. PVR, 3).

“Mali koraci...prema periferiji” (VII. PVR, 3)

2.1 Plenarno nasvijeće poziva da preispitamo i da smanjimo naše institucionalne službe u Crkvi. „Naš Red ne traži za svoje članove episkopat ili druge crkvene uzvišene službe“ (VII PVR, 41). Od vremena sv. Bonaventure

pape su pozivale našu braću da služe Crkvi kao biskupi. Ta su braća odgovorila na poziv Svetog Oca u duhu poslušnosti Crkvi. Ali ipak Red ne traži takve službe. To nije pomanjkanje poštovanja biskupske službe, nego radije oznaka da se naše poslanje u Crkvi nalazi drugdje. U vremenu neposredno prije Drugog vatikanskog sabora Red je prihvatio odgovornost za Prefekturu i Vikarijate. To je Red izravno uključilo u biskupsku karizmu Crkve. Danas nas potrebe Crkve pozivaju da preispitamo te službe. Na isti način, Plenarno vijeće nam preporučuje da je „dobro prihvatiti samo na ograničeno vrijeme odgovornost za župe, biskupijske službe i druge zadaće koje dovode do stabilnosti“ (VII. PVR, 39). Ista smjernica izražava prednost „da se prihvati služba evangelizacije i pastorala više u smislu suradnje s dijecezanskom Crkvom uvijek izbjegavajući osjećaj vlasti i prisvajanja“. Red traži da smanji svoje institucionalne službe da može slobodnije izraziti svoju karizmatičku ulogu za Crkvu i u Crkvi. Red traži tu preobrazbu ne zato što se protivi tim službama, nego zato da može bolje zadovoljiti potrebe Crkve. Stoga, iako savjetuje smanjenje župskih službi, smjernica dodaje jednu uravnoteženu oznaku: „vodeći računa o prilikama“. Naš je cilj taj da izgrađujemo Crkvu, ne da ju razaramo!

2.2 Druge dvije smjernice nastoje nas usmjeriti prema onima koji su na periferiji Crkve. Smjernica 38 nas potiče da se „iskreno smatramo raspoloživima u služenju mjesnoj i općoj Crkvi djelujući složno s pastirima“. Nasuprot tome ista smjernica nastoji usmjeriti apostolski žar braće ohrabrujući ih da prihvate „pastoralne zadatke na rubu, službe manje tražene u Crkvi i na periferiji, tj. tamo gdje bolje možemo pokazati sućut i bliskost: bilo da je riječ župama na periferiji, o bolničkim kapelanijama, o brizi za bolesnike ili o svijetu odbačenih između starih i novih siromaštava“. Smjernica br. 37 dodaje dvije važne oznake. Prije svega naglašava nužnost širenja naše vizije evangelizacije: „Okruzi u izboru aktivnosti i dužnosti moraju uključiti i one službe koje ne zahtijevaju svećeničko ređenje“. Oni koji su na periferiji Crkve [vidi: gore paragraf 1.2] ne odgovaraju

institucionalnim strukturama Crkve. Često su nedohvatljivi sakramentalnom službom Crkve. Zbog toga Red mora tražiti ne samo da dade prostora posebnoj karizmi naše braće laika, nego također širi izraz ne sakramentalnim službama naše braće svećenika. Osim toga smjernica tvrdi da „poslanje našega Reda mora izražavati bratsku narav naše karizme“. Bratstvo je – poput živog Evanđelja – bitna dimenzija našega odlaska među one koji su na rubu, na periferiji!

2.3 Temeljeći se na Sijenskoj Oporuci, Plenarno vijeće tvrdi: „Prepoznamo kao bitni izraz naše karizme srdačnu poslušnost i suodgovornost u Crkvi i njezinim službenicima“ (VII. PVR, 38). To je važno u svim dijelovima Crkve, ali osobitu važnost ima u najstarijim Crkvama, gdje su strukture Crkve opterećene visokom dobi i pomanjkanjem klera, zadacima prikladnijim drugom povijesnom razdoblju i gdje je česta bezočnost prouzročena sablaznima. Kad govorimo o grijesima i slabostima drugih, osjećamo se sposobnima i ispravnima u prosudbi, jer uvijek možemo bolje vidjeti grijehe drugih nego li vlastite. Pa ipak, samo ako se počnemo koncentrirati na ono što nas ujedinjuje, nalazimo Krista, središte našeg zajedništva. To načelo mi bi smo morali primijeniti na naše mjesne crkve. Tražimo ono što je dobro i naći ćemo ga. U mjesnim ćemo crkvama otkriti vidove u kojima ćemo moći surađivati. Naš odlazak prema periferiji nije u suprotnosti s mjesnom crkvom, nego sačinjava napor još vjernijeg služenja toj crkvi.

2.4 Premda smjernica br. 4 uglavnom govori o onim mjestima gdje odlazimo utemeljiti Red i pomoći u osnivanju mjesne Crkve, ipak ona sadrži jako konkretne prijedloge koji se jednako primjenjuju tamo gdje nastojimo ponovo utemeljiti Red i ponovo evangelizirati mjesnu Crkvu:

- izbjeci svaki znak moći i socijalnog prestiža u našem načinu života, evangeliziranja i pomaganja;
- po mogućnosti koristiti se metodama i sredstvima mjesta;

- promicati različite projekte u ime kapucinske zajednice a ne u osobno ime;
- koristiti se kriterijima bratske ekonomije koje je naznačilo VI. PVR, za primljene donacije u misijske svrhe;
- prihvaćati radije one mjesne crkve koje od nas ne očekuju velike pastoralne ili društvene strukture, nego prvenstveno franjevačko svjedočanstvo. (VII. PVR, 40).

Podići svoje šatore među današnjim malenima

3.1 Isusovo proročko poslanje nije se odnosilo na ono što je on ostavljao, nego na onoga koga je želio prihvatiti! Plenarno vijeće nas prisiljava i izaziva da tražimo i uključimo u naše pastoralno zalaganje one koje institucionalna Crkva više nije u stanju dostići [vidi paragraf 1.2, gore]. Ono izlaže načela u skladu s franjevačko-kapucinskom tradicijom, koja nam mogu pomoći u ponovnom promišljanju naših zadataka u Crkvi i u društvu. Ali ipak Plenarno je vijeće slabo kad je riječ o specifikacijama! Kako valja postupati da dostignemo one koji su na periferiji našeg svijeta? Možemo započeti prepoznavati one „male korake“ koji će nas dovesti da „postupno ostvarimo ...znakovit pomak prema periferiji...gdje želimo podići svoje šatore među današnjim malenima kao što to učiniše u svoje vrijeme Isus, sv. Franjo i prvi Kapucini“ (VII: PVR, 3)?

3.2 Za vrijeme jedne nedavne sjednice Kapucinske konferencije viših poglavara Indije (CCMSI) provincijalni su ministri razradili pastoralnu strategiju ove za naš Red važne Konferencije. Svaka je Provincija odlučila prihvatiti trostruku misijsku zadaću. Jedna od tih zadaća bit će u jednom dijelu Indije gdje Red još nije prisutan i gdje je prisutnost Crkve slaba. Takvih krajeva ima puno, posebno na Sjeveroistoku. To su krajevi prve evangelizacije. Zatim će svaka provincija prihvatiti zadaću u jednoj drugom narodu Azije ili Afrike. Na koncu, svaka će provincija prihvatiti zadaću da pomogne starim provincijama Europe i Amerike, koje su u poteškoćama zbog visoke dobi i pomanjkanja zvanja. Ako te provincije, posebno ako mladi tih provincija, prihvate

te zadaće hrabro i s oduševljenjem, to će predstavljati jedan značajan pomak prema periferiji.

3.3 Južnoafrička Viceprovincija je razradila jedan novi pastoralni projekt koji nosi ime „Damietova inicijativa“. Nadahnuti susretom sv. Franje i Sultana, braća iz Južne Afrike žele izgraditi „jezgre dijaloga“ kršćana i muslimana s ciljem stvaranja većeg mira i razumijevanja u Africi. Dijalog koji oni traže nije teološki, nego duhovni i egzistencijalni. Nastoje povezati kršćane i muslimane u istom kraju odnosima prijateljstva i međusobnog poštovanja. Konferencija Franjevačke obitelji – koja objedinjuje generalne ministre Prvog reda, Treće samostanskog Reda, Franjevačkog svjetovnog reda i predsjednika CIF-TOR – odlučila je sponzorirati i podržati tu novu inicijativu. Braća Južne Afrike imaju ambiciozan plan, tj. žele stvoriti jednu jezgru dijaloga između kršćana i muslimana blizu svakog franjevačkog bratstva u Africi! Ako uzmemo u obzir nasilje koje je nedavno izbilo na periferiji francuskih gradova i znajući da je moguće slično nasilje i u drugim gradovima Europe i Amerike, lako ćemo razumjeti da bi „Damietova inicijativa“ mogla imati važnost i izvan Afrike. „Damietova inicijativa“ je kreativan i konkretan izraz VII. PVR: „Želimo živjeti među siromasima bez razlikovanja vjere; njegovati dijalog s kulturama, religijama i ispovijestima; želimo inkulturirati Evanđelje“ (VII. PVR, 47).

3.4 „Naše propovijedanje Kraljevstva sačinjava ne smo proglas Riječi govorom, nego i uključenje u društvo za njegovo preobraženje“ (VII CPO, 48). U sljedećem mjesecu ožujku, u Porto Alegre-u, u Brazilu, sastat će se pedeset pet delegata sa svih strana Reda, po treći put u jednoj seriji inicijativa poduzetih sa strane Komisije za pravdu, mir i zaštitu čovjekova okoliša. U čitavom Redu, ali osobito u Latinskoj Americi, identifikacija sa siromasima nadahnjivala je generacije kapucina. VII. PVR, nudi načela koja mogu obnoviti taj pokret u Redu: „Naša bi djela razvoja i društvene preobrazbe morala sačinjavati i u društvu jednu stvarnost bratske ekonomije“ (smjer. 51). Upravo je to cilj skupa u Porto Alegre-u. „Zato je važno da pomoć usmjerena siromasima ima za cilj

susresti osobe koje su u potrebi kao i one koje imaju sredstva“ (smjer. 51). Solidarnost koju stvaramo važnija je od novca kojega dajemo! Može li ovo uvjerenje postati preobrazbeno načelo naših strukturalnih obaveza među siromasima i naših napora da pomognemo u prigodi prirodnih nesreća kao što su oni uspostavljeni nakon Tsunamija gdine 2004?

3.5 “Kao manja braća, budući smo siromasi i da smo izabrali siromahe, moramo se aktivnije uključiti u društveni i duhovni razvoj siromaha i onih na rubu društva“ (VII. PVR, 48). Naš Red nema sredstva da bi eliminirao glad u svijetu ili da bi pratio milijune osoba zaražene virusom HIV-a/AIDS-a. Pa ipak, baš kao „Damietova inicijativa“, nastoji stvoriti jednu kršćansko-muslimansku dijalošku grupu blizu svakog franjevačkog bratstva u Africi, ne bi li svaka provincija našega Reda mogla nastojati imati barem jedno bratstvo, u kojemu braća poslužuju vlastitim rukama one koji su gladni ili one koji pate od virusa HIV-a/AIDS-a? To bi učinilo „znakovitom našu solidarnost s manjima u društvu, čija bijeda ponižava njihovu ljudskost dotle da kompromitira smisao morala“ (VII. PVR, 48).

3.6 Jedna mala gesta ne će moći staviti u stanje naš Red da ponese preobrazbenu snagu Evanđelja na periferiju društva. Plenarno vijeće mudro govori o „malim koracima“. Ako više od 11.000 braće, prisutnih u 103 nacije, svaki od njih, započne razmišljati i planirati te „male korake“, svi zajedno mogu izvesti „znakovit pomak“ prema periferiji.

“Krist, glava, koja se sagiba...”
(usp. VII. PVR, 35)

4.1 Sedmo PVR identificira izgradnju Kraljevstva s izgradnjom bratstva: „Siromaštvo, malenost i putujućost su ... sredstva koja teže prema našem cilju, tj. izgradnji Kraljevstva Božjega, ili, rečeno franjevačkim jezikom, izgradnji bratstva gdje god bili, i uvijek“ (VII. PVR, 4). U bratstvu naš identitet i naše poslanje postaju samo jedna stvar! Možda ovo pojašnjava posebno

shvaćanje svećeništva u našem Redu izraženo na Plenarnom vijeću.

4.2 „Franjevački svećenik živi vlastitu službu dajući prvenstvo pripadnosti bratstvu“ (VII. PVR, 36). Ova izjava dobiva novo značenje ako ju čitamo u kontekstu s Heb, 5.1: „Svaki veliki svećenik, od ljudi uzet, za ljude se postavlja u odnosu prema Bogu da prinosi darove i žrtve za grijeh“. Autor poslanice Hebrejima ne govori izravno o službeničkom svećeništvu, nego prvenstveno o svećeništvu Isusa Krista i svećeništvu Crkve. Crkva primjenjuje ovaj redak na službeničko svećeništvo. To je važno, jer svi svećenici sudjeluju na jedinstvenom svećeništvu Isusa Krista, ali to svećeništvo oni primaju preko Njegova Tijela, Crkve. Opća Crkva ne postoji u apstrakciji. Ona postoji kao zajedništvo zajedništava. Prema tome mi svećeništvo primamo preko mjesne Crkve. Svećeništvo usvaja obilježja mjesne Crkve preko koje se prima to svećeništvo. Kad polažemo zavjete, provincijalni ministar koji prima naše zavjete izgovara ove riječi: „U ime Crkve i našega bratstva, primam tvoje zavjete“. Priznavajući naše zavjete u Kapucinskom redu Crkva daje specifičnost našem življenju otajstva Crkve. Zaređujući svećenike u Kapucinskom redu, Crkva daje potvrdu jednom franjevačko-kapucinskom izrazu svećeništva Isusa Krista.

4.3 Evanđeoski bratski život naš je način utjelovljenja Crkve. Franjevci čine Crkvu uvodeći osobe u iskustvo bratstva. Biti brat glavno je obilježje franjevca, i svećenika franjevca. Kapucini moraju svijetu pokazati bratsko lice svećeništva, jer mi smo pozvani da budemo „pučki fratri“.

4.4 „Franjevački svećenik živi vlastitu službu dajući prvenstvo pripadnosti bratstvu“. Postoji još jedna druga dimenzija ovoga načela. Evanđeoski bratski život moj je izraz biti Crkvom. Ako brat svećenik nije uključen u crkvenu zajednicu, a on je za nas mjesno bratstvo, može li biti prikladnim službenikom svoga naroda? Ta stvar osvjetljena je u 18. poglavlju Djela apostolskih, gdje susrećemo tajni lik Apolona. Apolon je došao do vjere u Isusa čitajući Pisma. To je čovjek kulture,

veoma upućen u grčki filozofiju. Riječit je, obdareniji propovjednik od Pavla. Prema 18. poglavlju Djela, on propovijeda u Efezu i stvara veliko uzbuđenje. Ali tekst nam kaže da ga dvoje običnih kršćana, Priscila i Akvila, slušaju, zatim ga uzimaju na stranu i „pomnije mu izložiše put Božji“ (Dj 18,26). Nije učeni Apolon poučio Priscilu i Akvilu, nego su oni njega poučili. Nije bilo dovoljno biti jako upućen u teologiju i filozofiju. Apolon je morao imati živu vezu s Crkvom. Nemamo li i mi „Apolone“ među nama, braću jako upućenu u teologiju, u filozofiju, u znanost, sa čudesnom vještinom govora? Ali, mogu li oni uistinu priopćavati vjeru, ako nisu u životnoj vezi sa živim iskustvom Crkve u svojim mjesnim bratstvima?

4.5 Pranje nogu, u 13. poglavlju Ivanova Evanđelja, privilegirana je slika, koju navodi sv. Franjo kad opisuje kako braća moraju služiti jedan drugoga. To je bio svetopisamski odlomak koji je on zatražio da se pročita dok je gol ležao na Majci zemlji i dok se pripremao za susret sa Sestrom smrću. Prvih dvanaest poglavlja Ivanova Evanđelja ističu dvije važne slike: život i svjetlo. Od 13. poglavlja pa dalje dominira ljubav. Dva simbola daju život ljubavi: križ i pranje nogu. Komentari nam kažu da su ti simboli ustvari sam jedan. Pranjem nogu Ivan pokazuje Crkvi kako ponuditi svijetu spasonosnu snagu križa. Križ je snaga koja spašava. Perući noge, Crkva unosi tu spasonosnu snagu u svijet. Značenje postaje još jasnije kad Petar kaže Isusu: „Nećeš mi prati nogu nikada!“, na što mu Isus odvrća: „Ako te ne operem, nećeš imati dijela sa mnom“ (Iv 13, 8). Ako Crkva ne pere noge svijetu, svijet nikad neće razumjeti križ Isusa Krista. Križ se razumije služeći. Ako je ovo istina za Crkvu općenito, koliko više mora biti za Franjevački red. Mi smo pozvani biti ponizno lice Crkve; a braća svećenici, na poseban način, imaju naročitu ulogu u objavi toga vida.

Smjernica 35 tvrdi da „svećenik u euharistijskoj zajednici djeluje u ime Krista, glave“. I podsjeća nas da Ivanovo Evanđelje (13, 13) predstavlja Isusa kao glavu, „Gospodin i Učitelj“, koji se sagiba i pere noge drugima. Kao što sam Isus kaže

u Ivanovu Evanđelju, nikad nije više glava Crkve doli kad pere noge. U Ivanovu su Evanđelju slike jako važne. Isus ustaje od stola i odlaže haljine. Taj čin simbolizira svlačenje svih znakova privilegija i moći koja gospodari. U isto vrijeme, mi moramo skinuti svaki trag privilegija i klerikalne moći kako bismo svijetu predstavili službeničko svećeničko lice. To je precizno bila odluka prvih svećenika Franjinih drugova. Oni su slobodno odbili svako vršenje svećeničke službe koja nije bila kompatibilna s njihovim zvanjem da budu manji. Zašto? Jer oni su bili lice svećenika koji služi. Sebe su doživljavali kao svećenike koji su imali posebno zvanje pranja nogu gubavcima.

Svećenici-braća i svećenici-sluge: ove dvije bitne dimenzije franjevačkog službeničkog svećeništva bile su u središtu promatranja našega brata i biskupa, Sean-a O'Malleya, kad je bio ustoličen kao nadbiskup Bostona. Tom je prigodom primijetio: „Biti franjevcem još uvijek je to velika radost moga života... Kao vaš nadbiskup, vaš sam pastir; kao fratar, vaš sam brat; došao sam služiti vam, da vam perem noge, kao što reče Isus, i da ponovim veliku zapovijed: Ljubite jedni druge, kao što Krist vas ljubi“.

Zaključak

5.1 “Gdje je taj novorođeni kralj židovski? Vidjesmo gdje izlazi zvijezda njegova pa mu se dođosmo pokloniti” (Mt 2, 2). Kraljevi su bili vođeni uvjerenjem da Bog stvara novu vrst prisutnosti u našem svijetu s novom snagom koja spašava. I uputiše se da otkriju tu novu objavu. U jednoj od svojih propovijedi na Svjetskom danu mladih u Kölnu, papa Benedikt XVI. naglasio je da je put kraljeva bio također put prema novoj spoznaji Božje moći. Tu moć opisao je sv. Pavao: “Poznate darežljivost Gospodina našega Isusa Krista: Premda bogat, radi vas posta siromašan, da se vi njegovim siromaštvom obogatite” (2 Kor 8,9). Kraljevi se najprije uputiše prema centru židovske građanske i vjerske moći u Jeruzalem. Ali njihovo je traženje završilo na periferiji otkrićem nove moći koja spašava u Božanskom Djetetu koje je ležalo u Betlehemsnoj štalici. VII. PVR nas podsjeća

da je Franjo imao isto iskustvo:

„Susret s tim ostavljenim i od društva i sistema svoga vremena isključenim čovjekom [tj. gubavcem], prouzročio je to da je 'izašao' iz svijeta i promijenio društveni položaj i svoje obitavalište, odlazeći iz centra prema periferiji Rivortorta i Sv. Marije Anđeoske“ (VII. PVR, 3)

Kao za kraljeve prije njega, put Franje iz centra na periferiju, bio je put na kojem je on otkrio Krista: „Franjo je susreo temelje malenosti u Bogo-čovjeku, u raspetom Kristu sv. Damjana, prolazeći ipak iskustvo gubavca“ (VII. PVR, 3). I u tom procesu u život sv. Franje ušla je Božja moć uprisutnjena u Isusu Kristu.

Suvremeno hodočašće Reda prema onima

koji su na periferiji mora se nadahnuti na vjeri triju kraljeva. Moramo imati uvjerenje da Bog ulazi u naš svijet s novom snagom, snagom koja spašava. Poput kraljeva, i mi moramo „slijediti njegovu zvijezdu“, tražeći njegovu nadu, i njegovu prisutnost među onima do kojih ne dopire Crkva. Kad bi ovo traženje moglo preobraziti naš život, kao Franju prije nas, stanovanjem Isusova Duha u nama, tako da naš Red, u svoje vrijeme, preobrazi ovaj svijet snagom njegove dobrostivosti pune ljubavi.

Bratski,

Svetkovina Bogojavljenja Gospodnjega
6. siječnja 2006.

Fr. John Corriveau
Generalni ministar OFMCap.

